

Arrest

nr. 68 590 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnisch Albanese te zijn, afkomstig uit het dorp Shoshaj bij de gemeente Preshevo (Zuid-Servië) en u verklaart de Servische nationaliteit te bezitten. U verklaart dat u sinds 2006 problemen hebt met zowel de Servische gendarmerie als met een Albanese man, genaamd R. (...). De problemen met de Servische gendarmerie zouden zich steeds hebben voorgedaan toen u op weg was naar uw werk of terugkeerde van uw werk. Zij zouden u, net zoals zij dat bij vele andere mensen uit uw dorp en omliggende dorpen deden, lastig hebben gevallen door dingen naar u te roepen of door u tegen te houden op weg naar uw werk. Drie à vier jaar geleden zouden zij op een dag een geweer tegen uw keel hebben gehouden omdat zij de indruk hadden dat u van hen wegliep en daarom

iets te verbergen had voor hen. Telkens wanneer de gendarmerie dienst had in uw dorp, zou u met hen problemen hebben ervaren.

Met R. (...) kreeg u eveneens problemen vanaf 2006. Hij zou u meermaals hebben gevraagd met hem te trouwen, maar u zou dit steeds geweigerd hebben omdat hij niet met de juiste mensen omgaat en u geen toekomst met hem ziet. U verklaart eveneens dat hij u dagelijks achtervolgde naar uw werk en op terugweg van uw werk. Zo zou hij u meermaals met de dood bedreigd hebben indien u niet met hem zou trouwen. Omdat de problemen u te veel werden, besloot u het land te verlaten. U contacteerde uw vader, A. M. (...) (OV 5.092.976), die in België woont en sedert twee jaar een verblijfsvergunning heeft. Hij zou u vervolgens in Servië zijn komen halen en op 17 augustus 2010 vertrok u met uw vader per bus naar België, waar u op 18 augustus 2010 aankwam en op 30 augustus 2010 uw asielaanvraag indiende. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 24.07.2010 te Preshevo, uw paspoort, uitgereikt op 6.08.2010 te Vranje en uw zwangerschapsboekje uit België.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Servië verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat de hoofdrede waarvoor u Servië verliet problemen zijn met een Albanese man, genaamd R. (...). Hier dient er evenwel worden opgemerkt dat deze problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of vanwege hun politieke overtuiging. De bedreigingen dat hij u zou vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 12), kunnen bovendien evenmin als serieus worden beschouwd aangezien het steeds bij verbale bedreigingen bleef en er eigenlijk nooit iets gebeurd is in de vier jaar dat u met hem problemen zou hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verder is het verwonderlijk dat u – behalve zijn voornaam en een benadering van zijn leeftijd – niets meer over hem weet. Aangezien hij u 4 jaar zou hebben lastiggevallen en u bovendien een dorpsgenoot van hem bent – waar iedereen elkaar zou kennen – kan er op zijn minst van u verwacht worden dat u meer informatie over deze persoon kunt geven dan zijn leeftijd en voornaam (gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaart voorts met niemand anders dan R. (...) en de Servische gendarmerie – wat verder besproken wordt – problemen te hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Vervolgens hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met R. (...) geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met R. (...) in geval van terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart immers dat u geen klacht hebt ingediend tegen R. (...), omdat u ervan uitging dat de politie u toch niet zou helpen (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12). Deze verklaringen zijn echter louter gebaseerd op persoonlijke vermoedens en kunnen niet gestaafd worden door enige objectieve informatie. Het feit dat de politie u geen bescherming zou hebben kunnen bieden tegen te problemen die u had met de gendarmerie, betekent daarom niet dat zij u geen bescherming zouden kunnen bieden voor problemen met privé-personen. Vermits u reeds sinds 2006 onafgebroken zou worden lastiggevallen door deze persoon (gehoorverslag CGVS, p. 14), kan er op zijn minst van u verwacht worden dat u tegen hem een klacht gaat indienen. Er kan bijgevolg worden vastgesteld dat u zich, wegens het nalaten een klacht in te dienen, onttrokken hebt aan de reële beschermingsmogelijkheden in uw land.

Hier dient tevens te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in de Preshevo-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de Multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevo-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (A. B. (...)). Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat de MEP effectief optreedt bij feiten van gemeenrechtelijke aard. Bovendien is het juist de taak van de autoriteiten om u indien nodig bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. De autoriteiten kunnen immers niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele problemen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook geenszins dat de politie of de MEP in het kader van uw problemen niet zou optreden.

Voorts dient er worden opgemerkt dat u Servië onder andere verlaten hebt omwille van de problemen die u kende met de Servische gendarmerie. In dit verband dient er verwezen te worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt inderdaad dat Zuid-Servië in het algemeen

te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. Wat de door u aangehaalde problemen met de gendarmerie betreft, dient te worden opgemerkt dat er nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk geïsoleerd werd door de gendarmerie. U verklaart immers dat niet alleen u, maar iedereen – en voornamelijk meisjes – die uit de dorpen naar de stad gingen met dezelfde problemen te maken hadden (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het feit dat u – net als vele anderen – telkens aangesproken werd op de momenten dat zij dienst hadden in en rond uw dorp (gehoorverslag CGVS, p. 9), betekent niet dat de feiten ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat er drie à vier jaar geleden ooit een wapen naar u gericht zou zijn, lijkt bovendien eerder een toevallig incident dan een actie die precies op u persoonlijk bedoeld was. U gedroeg zich immers verdacht doordat u van hen wegliep (gehoorverslag CGVS, p. 15). Hoewel u verklaart schrik te hebben dat ze u zouden mishandelen, zouden zij u nooit iets misdaden hebben gedurende de vier jaar dat u zich dagelijks naar Preshevo begaf (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het feit dat er ooit een andere dorpsgenoot werd meegenomen door de gendarmerie (gehoorverslag CGVS, p. 9) toont bovendien in geen geval aan dat dergelijk voorval ook met u zou gebeuren. In die zin kan er dan ook niet gesproken worden van enige vorm van systematische vervolging of bedreigingen vanwege de Servische gendarmerie.

Verder kan er nog opgemerkt worden dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat uw problemen het lokale niveau zouden overstijgen. U verklaart immers dat de problemen met de Servische gendarmerie mogelijk zouden verdwijnen als u in Preshevo zou wonen, aangezien de problemen zich steeds voordeden tijdens uw verplaatsingen naar de stad (gehoorverslag CGVS, p. 15). Hoewel u verklaart dat R. (...) u daar nog steeds zou kunnen lastigvallen (gehoorverslag CGVS, p. 15), zou de traditie er volgens u in bestaan dat getrouwde vrouwen niet lastiggevallen mogen worden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Vermits u inmiddels getrouwd bent, zou dit probleem volgens u mogelijk ook opgelost zijn indien u in Preshevo zelf zou wonen (gehoorverslag CGVS, p. 15). U hebt dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat u zich niet ergens anders in Zuid-Servië, bijvoorbeeld in Preshevo zelf, zou kunnen vestigen om verdere problemen te vermijden.

Ten slotte dient er vastgesteld te worden dat u toch wel zeer lang gewacht hebt om te vluchten als u reeds 4 jaar constant dezelfde problemen had. De verklaring die u hiervoor geeft, kan bovendien niet als aanvaardbaar worden beschouwd. Het loutere feit dat uw ouders nog niet over een verblijfsvergunning in België beschikten en u bijgevolg geen mogelijkheid had om naar hen toe te gaan en daarom nog een lange tijd wachtte alvorens hen achterna te gaan, getuigt immers niet van een gegronde vrees (gehoorverslag CGVS, p. 15).

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Servië wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en de bevalling voorzien is op 7 november 2011.”

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden, roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 48/3; 48/4, § 2 a en b en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voorts roept zij de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ten slotte beroept zij zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partij gaat hierbij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Verzoekende partij kan zich niet verzoenen met de motivering dat haar problemen met R. van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn waarvoor zij geen beschermingsgrond kan vinden in het reeds aangehaalde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Met een dergelijke redenering gaat verwerende partij voorbij aan de oorzaak van het probleem "*vermits het hier gaat om een probleem van ras nl als etnisch Albanees krijgt verzoekster geen bescherming in Servië*". Waar verwerende partij gewag maakt van bescherming geboden door de multi-etnische politie, wenst verzoekende partij erop te wijzen dat dit in theorie zo is, maar zij "*in concreto*" ook daar geen hulp kan krijgen.

2.2.2.2. De Raad constateert vooreerst dat verzoekende partij zich geen enkele moeite getroost om de merkwaardigheden betreffende haar problemen met R. te ontcrachten. De vaststelling dat het verwonderlijk is dat zij enkel zijn voornaam en bij benadering zijn leeftijd kent – en dit terwijl hij haar dorpsgenoot was, in een dorp waar iedereen elkaar kent – en zij slechts na vier jaar besloot om te vluchten, wordt in het verzoekschrift geheel ongemoeid gelaten. Evenmin vecht zij de motivering aan dat R. in al die jaren nooit verder kwam dan enkele verbale bedreigingen, waardoor deze bezwaarlijk als serieus kunnen worden beschouwd. Ook werd in de bestreden beslissing verwezen naar de traditie die verzoekende partij zelf had aangehaald, namelijk het feit dat getrouwde vrouwen – zoals intussen ook zijzelf – niet meer worden lastiggevallen (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 12/07/2011, p. 11). Deze laatste motivering, die de gegrondheid van haar vrees voor R. sinds haar huwelijk hoogst onwaarschijnlijk maakt, wordt eveneens volstrekt onaangeroerd gelaten in het verzoekschrift. Desbetreffende motieven worden derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Hoe dan ook constateert de Raad dat haar problemen met R. wel degelijk van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn nu zij ontsproten uit het afwijzen van zijn huwelijksaanzoek. Het argument dat verzoekende partij zich, als etnisch Albanese in Servië, niet zou kunnen beroepen op nationale bescherming waardoor haar moeilijkheden in "*een probleem van ras*" zouden ontaarden, kan geenszins worden weerhouden. Immers, verzoekende partij maakte op geen enkele manier aannemelijk dat nationale bescherming haar werd geweigerd omwille van haar Albanese origine. Integendeel, zij erkende geen enkele poging te hebben ondernomen om haar situatie aan te kaarten teneinde paal en perk te stellen aan de door haar opgeworpen moeilijkheden met R. Verwerende partij is terecht van oordeel dat haar verklaring als zou de politie toch niet te hulp schieten (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 12/07/2011, p. 11-12) louter berust op vermoedens die nergens worden gestaafd met objectieve, concrete informatie. Ook in haar verzoekschrift verzuimt verzoekende partij om haar verweer als zou de multi-etnische politie toch geen hulp bieden met specifieke informatie te onderbouwen.

Derhalve dient dit argument als een blote bewering te worden beschouwd, die geenszins van aard is om de informatie die door verwerende partij werd aangewend en gestoeld is op talloze objectieve, recente bronnen te ontcrachten (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, “*Subject Related Briefing*” over Servië, getiteld “*Situatie van Albanen in de Presevo-vallei*” dd. 15 maart 2011).

De conclusie dat de nationale beschermingsmogelijkheden voor Servische onderdanen van Albanese origine bevredigend zijn – zo verzoekende partij deze bescherming al nodig zou hebben, gelet op bovenstaande en volstrekt ongemoeid gelaten merkwaardigheden dienaangaande, gecombineerd met de door haar meegedeelde traditie dat vrouwen na hun huwelijk niet meer worden lastiggevallen – blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt daarnaast dat de commissaris-generaal toegaf dat er in het zuiden van Servië sprake is van een doorgedreven militarisering en dat de gendarmerie effectief haar boekje is te buiten gegaan in het verleden. Desondanks werd besloten dat er geen bewijs voorligt van een individuele, gegronde vrees voor vervolging. Verzoekende partij wenst echter te onderstrepen dat een algemeen probleem in een bepaalde regio geen beletsel vormt voor de nood aan bescherming. Er kan immers niet enkel worden gesproken van een algemeen probleem, doch wel van een geïndividualiseerde vrees van elk mens, gelet op het feit dat een “*grote groep mensen bestaat uit individuen die allemaal hun eigen problematiek en hun vrees ondervinden*”. Volgens verzoekende partij zou het al te gemakkelijk zijn om de status van vluchteling te weigeren omdat een grote groep mensen zich geconfronteerd ziet met hetzelfde probleem.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand verweer niet verder komt dan enkele theoretische beschouwingen te geven over het mogelijke bestaan van een individuele vrees voor vervolging in groepsverband, zonder evenwel in te gaan op haar eigen specifieke relaas en de daaraan verbonden motieven van verwerende partij. De uitgebreide motivering die verwerende partij ertoe noopt te besluiten dat er *in casu* geen sprake is van een concrete, individuele vrees voor vervolging, wordt door verzoekende partij immers op alle punten ongemoeid gelaten.

Verwerende partij is van oordeel dat het louter aangesproken worden door de Servische gendarmerie bij het overschrijden van dorpsgrenzen niet ernstig en zwaarwichtig genoeg is om gelijkgesteld te worden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals verankerd in artikel 48/4 van voormelde wet. Evenmin tracht verzoekende partij de motivering te weerleggen dat het voorval waarbij er een wapen op haar werd gericht als een toevallig incident moet worden gekwalificeerd daar verzoekende partij zich op dat moment verdacht gedroeg. De vaststelling dat het meenemen van een dorpsgenoot geen relevantie toont met haar specifieke toestand wordt eveneens ongemoeid gelaten. Zelfs de opmerking dat er sinds het ontstaan van de problemen met de gendarmerie – zijnde vier jaar voor haar vlucht uit Servië – nooit iets is gebeurd en de leden van de gendarmerie haar nooit iets hebben misdaan, blijft volstrekt onaangeroerd. Ten slotte merkt verwerende partij nog op dat verzoekende partij zelf toegeeft dat haar problemen mogelijk zouden verdwijnen indien zij zou verhuizen naar Preshevo vermits de moeilijkheden zich slechts voordeden tijdens haar verplaatsingen van en naar deze stad, wat duidelijk wijst op het bestaan van een binnenlands vestigingsalternatief voor de door haar gepretendeerde problemen met de Servische gendarmerie.

Door volstrekt na te laten om deze punten van de motivering in haar verzoekschrift aan te snijden en inhoudelijk te weerleggen, worden zij als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.4. Uit wat vooraf gaat blijkt dat verzoekende partij, in de door haarzelf aangegeven onwaarschijnlijke hypothese dat zij als getrouwde vrouw nog problemen zou ondervinden met R., zich perfect kan wenden tot de in Servië aanwezige instanties. Betreffende haar problemen met de gendarmerie motiveert verwerende partij op uitvoerige wijze waarom deze beweerdde moeilijkheden niet kunnen worden gelijkgesteld met een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, hetgeen verzoekende partij geenszins weet te ontcrachten. Derhalve kan haar de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zonder verdere motivering werd geconcludeerd dat er geen sprake kon zijn van subsidiaire bescherming, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat dit onderdeel van het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet

betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 juli 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT